

10 februari 1988, nacht. Ik lees deze evergreen op een kussenloop in de schraal verlichte etalage van een badkamerfabrikant en voel mij op slag een pak lichter. Natuurlijk, stamel ik, natuurlijk.

Een half etmaal daarvoor zit ik bij mijn vrouw op het ziekenhuisbed van een anonieme voorbereidingskamer. We luisteren samen naar een verwornde hartslag die uit een kale loods lijkt te komen. DOEBOEM, DOEBOEM. Een percussionist die zich uitleeft tijdens een solovoorstelling. DOEBOEM. Telkens als de weën komen, blaast ze een hap lucht uit. 'Je zou jezelf moeten zien liggen, je bent moedig, hoor.' De opening is nog maar twee centimeter, acht te weinig. Wachten. 'Dus Esther vind je te bijpels?' vraagt zij. 'Het doet me denken aan ekster', antwoord ik. 'En bovendien, het is nogal ongewoon voor een jongen, niet?' 'Het is een meisje, dat wéét je.'

Uren verlopen. 'Zal ik de hartslag registreren?' Ik zet mijn cassette recorderje naast een grote machine die met mijn vrouw is verbonden. Een namaaknareelstreng. 'Test één, twee, drie, test microfoon.' Dan neem ik op. 'DOEBOEM. DOEBOEM. DOEBOEM.' Ze zweet. Een forsgebouwde vroedvrouw komt kijken. 'Nog twee centimeter, mevrouwje.' Ze kruit bovopop mijn vrouw, rolt haar T-shirt omhoog en drukt met haar twee getrainde handen op het strakgespannen vel. Helblauwe aders lichten op, zodat de buik op een marmerblad begint te lijken. Tussen de opgetrokken knieën komen beslijmde haren kijken. Dadelijk floept het kind eruit, denk ik, en wie moet het dan opvangen? Ik kan met moeite de aanvechting onderdrukken om de vroedvrouw van mijn vrouw af te gootien. Ze lijkt mijn gedachten te kunnen lezen, want niet veel later legt ze haar op een draagbed en rolt haar naar de verloskamer. 'De dokter kan elk ogenblik hier zijn, mevrouwje, we hebben hem opgebeld, blijf maar rustig.' Het slijmerige schedeltje is goed zichtbaar nu. Kikkerdril, flitst het door mijn hoofd. De deur zwaait open, een jonge gynaecoloog komt naar de bevallingsstoel gelopen. 'Holala, mevrouwje, u bent gehaast', roept hij. Er valt een druppeltje bloed van zijn adamsappel. De klootzak heeft alle tijd van de wereld genomen om zich nog te scheren. Uit een smalle lade neemt hij twee plastic handschoenen. Als hij eindelijk op de kruk voor mijn vrouw is geïnstalleerd, heeft hij net de tijd om het kind in zijn opengevouwen handen op te vangen. 'Een jongen', roep ik nogal verrast. Mijn vrouw neemt hem onder zijn armpjes en legt hem op haar lege buik. Ze lacht en streelt zijn besmeurde rug. 'Kom, lieve jongen, kom nou', fluistert ze. 'Hoe zullen we hem noemen?' vraagt ik. 'Esther', zegt ze. 'Esther?' herhaal ik ongelovig. Ze lacht, knipoogt en laat dan haar handen over het weke lijfje gaan terwijl ze hem zachthjes haar eerste woorden toevertrouwt: 'Papa zoekt het wel uit.'

Ik sta voor het raam en herlees de bedrieglijk eenvoudige regels. De badkamerfabrikant zal nooit weten dat mijn zoon naar zijn etalage is genoemd.

6 (Op Thomas zijn vierde verjaardag)

Later, mijn jongetje, word je een man,
later reikhal's je als een giraffe naar het hoe en het waarom.
Men zal je stempelen als bagage.
Men zal je kwetsen om je wens en je droom.
En jij zal trachten eens en voorgoed te fotograferen
het hoe en het waarom van de vrouw
die kantelt in je lakens
die zingt naarmate je ontdubelt in haar vel.
En nog later, jongetje, wordt
je leven een plakboek.
Maar nog lange niet, nog lange niet.